

Suclu Benim Aslında

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Ekim 2018

Zoruma giden güdümleri ömrün...

Kayıtsızlığın şiar edindiği zulüm benzeri, ölümü kucaklamak aslında ölümü tek hak eden benliğimin yazmaktan son anda çekindiği titrek itiraf ve istifa dilekçesi.

Mahşerin kapısında bir beyit kadar kapısına sıklıkla uğradığım.

Hastane güzergâhında aslında edebiyatın simsarlığını yapan hurafeler.

Gölgeyle kavgalıydım madem bir zamanlar... derdimin eleme olan düşkünlüğü ve Yaradan nezdinde düşkün kimliğimle sadece O'na ulaşmak iken ısrarcılığım.

Belki'lerimi öldürdüğüm dünümün sonrası belli ki belli değişimde bile titrek bir sitayiş var.

Zamanla büyümek iken derdim küçülen egom ve satırlara kezzap döküp aslında iç sesimi öldürme istemim.

Nöbete kaldığım her şiir ve şehirde kayıtsız şartsız tek maruzat sahibi benim.

Gün içerisinde nerede ise yirmi milyona yaklaşan nüfusunda nasıl oluyor da kapladığım hacim itibarı ile bu denli nefret çalım atıyor sağımdan solundan.

Ömür boyu okul yolu gözledim.

Şimdi hastane yolu gözlüyorum.

Sanrılarımı uyutmayı dilediğim bir zaman aralığı ve koridorlardan geçip morga uzanan yolculuğu çoğu hastanın.

Ötenazi yapmayı dilediğim bir duygu silsilesi.

Maruzatım ne ise dillendirmek değil dinlendirmek istediğim iç sesim hatta ölümüne sevip de varlığımı lav etmek isteyenlere asla kin beslemediğim.

Tanıdığım bir yolculuk... dün gibi.

Yüksündüğüm... ben gibi.

Aşınan tabanlarım... yük gibi.

Solan reçinesi mevsimin...

Kuşların albenisinde ben kuş bakışı ölüyorum ve ruhumun surete dönmüş halini resmediyorum durduk yere oysaki bilincindeyim işe yaramadığının ve yaramayacağını da yine de nükseden siyahı beyaza boyamak aslında kayıpların tarhında göğe bir çivi de ben çakmak istiyorum.

Çakmak çakmak gözleri kardeşimin aslında görüntü itibari ile ben yoğum.

Zamanın alaveresi dalaveresi şükürler olsun ki hayatımda yalana yer yok.

Zaman zarfları bir yanımda ve izlek bildiğim bir kuytuya yer ediyor izafi ve yorgun öğeleri edebiyatın.

İmgeler sıra dışı kayıtsızlığın da izdüşümü her günü geceye böldüğüm sonra katladığım hayatın kapları ve etiket yapıştırıp ismimi yazdığım günleri düşünüyorum okul çatısı altında ben pembe beyaz ellerimde yumuk yumuk seyrindeyim hangi öğretmense başımı okşayan ve ben bir fino köpeği gibi mutluyum.

Zaman zarfları... zafiyetlerim.

Öğrenme açlığım.

Nakşeden dualar. Annem sırtımı sıvazlarken soruyor bana:

İmtihanın nasıl geçti?

Somurtuk mizacımla söyleniyorum:

Kötü.

Akabinde en yüksek notu alan ve başka bir sifata nail olan mutlu çehrem yine de dokunmuyor sıfatlar.

Dokunmuyor henüz acılar.

Göğün metanetinden bihaberim ve acılardan ve henüz bilmediğim bir duygu; ölünün arkasından gözyaşı dökmek.

İplere sarılı vücudum ne de olsa neşriyatımda bağımlılık var ve zaman özürli bir çocuk olma hakkım elimden alınmış.

Evle okul arası mademki on dakika; demek oluyor on birinci dakikada polis sirenleri çalacak ve en yakın hastaneler kolaçan edilecek.

Sevgi... sığağım.

Sevgi... bucağımda saklı.

İnanç... zaten ilk öğreti.

Dualarımda O'nunlayım ama yakından tanımiyorum derken canım yanıyor ve anlıyorum ki; O'nun yeri çok ayrı.

İçimin şebekesinde henüz elem yok ve düş kırıklığı da ve yalanlar saf tutsa da bilip bilmeden inanıp bu sefer yeni sıfatlara nail oluyorum.

Oysaki... duymuyorum hiç birini ve gücüme de gitmiyorum doğal olarak.

Zamanda yalınayak koşuyorum.

Muhitimin dışına çıkma hakkım mademki elimden alınmış...

Soyut bir rahle şimdilerin duasına eşlik eden ruhumu serdiğim.

Gönülsüz bir musalla taşıdayım sanırım en çok rüyalarımda mutlu ve özgürüm.

Şimşek çakan anlarda teyit ediyorum acılarımı sanıyorum ki mahşer kapıda oysaki kapıda soluklayan sadece bir evsiz ve benden istediği yırtık battaniyeyi bir türlü bulamıyorum rüyalarımda.

Ve bir meczup rast geldiğim.

Ayağına taş dokunsa sanıyorlar ki benim beylik bir zulüm ile ruhlarına kiracı ve musallat.

Kayıpların zikrinden ben bir şifreyim.

Göğün tentesinde konan küçük bir serçeyim.

Yüreğin merhalesinde kayıtlarım var kimselerin bilmediği ve sevinçlerim var/dı madem bir zamanlar...

Bazen reşit bir acı konaklayan.

Bazen şirret bir şarkı kulaklarımı mesken tutan.

Belki hiçliğin imlerine takılı aklımla varlık katsayında oynamalar yapıyorum.

Bir varım bir yok...

Bir vardım bir...

Arkası gelmiyor ne de olsa tükenmiş bir sayının sifıra yuvarlanmış küsuratıyım.

Eksi ile artının birbirini götürdüğü... sıfırdan muzdarip bir sayıdan bile küçüğüm.

Küçümen öykülerine sığınan bir kahramanım aslında kendi hikâyemi bir türlü yazmayı beceremezken ve solan gün ışığında solmayı bekleyen ne de olsa tetikleyicim hep o suçlu mevsim.

Suçlu benim aslında.

Suçumu itiraf ediyorum.